

Voorwoord / Intro

Ik ben Manon, geboren in 1991. Ik ben dochter, moeder, vriendin, collega en nog veel meer. Net als zoveel anderen probeer ik alle ballen in de lucht te houden, ook als het leven er af en toe eentje keihard uit het rek gooit.

Op mijn 25ste werd ik voor het eerst moeder van onze zoon Sem. Niet geheel gepland, maar meer dan gewenst. Op dat moment zat ik in het derde jaar van mijn Bachelor Communicatie. De toekomst zag er heel anders uit in mijn hoofd, stages, diploma, carrière maar het leven besloot anders. En eerlijk? Het moest gewoon zo zijn.

Na de geboorte van Sem maakte ik mijn opleiding af. Vijf jaar in totaal, maar dat HBO-bachelordiploma kwam er, mét een flinke dosis doorzettingsvermogen. Ik was trots. We waren een jong gezin, nog niet financieel stabiel, maar we bouwden aan iets. In 2017 kochten we ons eerste koophuis. Een mijlpaal. En in 2018 kwam onze prachtige dochter Nora erbij. Twee kinderen, een huis, diploma op zak, we waren er nog lang niet, maar het voelde als een goed begin.

En toen kwam het echte leven.

Dit boek is geen succesverhaal. Geen handleiding voor het moederschap of een stappenplan voor rouw. Het is wél een eer-

lijk verhaal. Over hoe het is als het leven je ineens bij de enkels grijpt, terwijl je dacht dat je net weer een beetje stevig stond. Over zorgen voor een ziek kind, over het verliezen van mijn vader, en over hoe je probeert door te gaan terwijl alles eigenlijk stilstaat.

Ik schrijf dit boek omdat ik geloof dat delen helpt. Omdat het oplucht. Omdat we soms alleen al troost vinden in de herkenning van elkaars chaos, verdriet of twijfel.

Misschien lees je dit terwijl je zelf middenin iets zit. Of misschien ben je gewoon nieuwsgierig. Wat jouw reden ook is: welkom. Ik neem je mee in mijn verhaal, met openheid, een beetje humor en hier en daar een traan. Geen perfecte plaatjes. Wel liefde, rauwheid en een hoop veerkracht.

Hoofdstuk 1 – En toen waren we met z'n vieren

Zwanger zijn. Voor sommigen is het een periode vol glans, met glanzend haar, een stralende huid en een opgeruimde babykamer waar alles klaarstaat op kleur. Voor mij? Meer een tijd van kotsen, zuurbranden en enkels die niet meer in m'n schoenen pasten.

Net als bij Sem was het deze keer ook weer raak. De eerste maanden bracht ik veel tijd door met de wc-pot. Echt veel. Het was bijna mijn vaste stek in huis. Ochtendmisselijkheid is eigenlijk een slechte naam, want bij mij was het meer een de-hele-dag-misselijkheid-met-een-hoofdletter-M. Zelfs de geur van een stuk brood of een kop koffie kon al de verkeerde kant op gaan.

En toen dat langzaam wegging, begonnen de volgende ongemakken zich aan te dienen. Brandend maagzuur alsof ik een vuurspuwer was geworden. Zware benen. Opgeblazen voeten die nergens meer in pasten. En slapen? Dat deed ik half zittend, met kussens in m'n rug, tussen m'n knieën en onder m'n buik. Het was geen gezicht, en het voelde nog beroerder dan het eruitzag. Nee, zwanger zijn was niets voor mij. Maar ja, alles voor nog zo'n wondertje. Wat zijn negen maanden op een heel leven?

We waren blij, hoor. Echt. We hadden er zelf voor gekozen, en we waren er, dachten we, klaar voor. We hadden al een kind,